

מג:

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

עין משפט נר מצוה

מסורת הש"ס

א ה א מ"י פ"ו מהלכות
מנה הלכה י' סגן ששין
מ ט"ע"ש א"ח"ח ק"י מפג
ספ"ק י'
ב מ"י פ"ו מהלכות
א ל"סור מנה הלכה א
פגן אלוץ ש"ס
ג א"ח"ח פ"ד מה"ל מהלכות
אמורות ה"ל ט"ו:

תורה אור השלם

1. לא האכל עליו חמץ
שבעת ימים תאכל עליו
מצות לחם עני כי
בחנון יצאת ארץ
מצרים למען תזכור את
יום יצאתך מארץ מצרים
כל ימי חייך.
2. כי כל אבל חלב מן
מקדונו אשר יקריב
ממנו אשה לז' ונברכה
תפש האבלת מעמיהו.
ויקרא ו' כ"ב
3. כל המנחה אשר
תקריבו לז' לא תעשה
חמץ כי כל שאר וכל
דבש לא תקטירו ממנו
אשה לז'. ויקרא ב' א'
מ"ו וישר יזיר חמץ
זו חמץ ששיר לא יעשה
ישקל ונעבדים לז'ום
ויכשים לא יאכלו.
במדבר ו' ג

רבינו חננאל

ואמרינן מאי חזית דהאי
כל דברת מרביה לנשים
כרתה ומפסע עירובין
כרתה. אימא לרבות
עירובין כרתה. ואמרינן
מסתברא קאי באוכלין
מרבא אוכלין. לטורח חב
כל אוכל לרבות כל
אדם האוכל ואפילו נשים,
וכתיב כל מחמעת לרבות
כל המחמץ ואפילו ע"י
תערובת בלאו, אבל לית
לית אורחא דקרא בקרא
באוכלין למשקב אוכלין
אפילו נאכלין. ואמרינן
איני רבלי היבא דקאי
באוכלין לא מרבה נאכלין.
ההיא כי כל אוכל חלב
מרבא אשה יקריבו
מנו קרבן לה. אין לי
אלא חלב המימים הראוי
ליקרב. חלב בעלי מומין
מנין. ת"ל מן הבהמה.
כל, והא הבא כי כל
אוכל חלב כרוב. דמשמע
אוכלין קאי באוכלין וקא
מרבא חולין הנאכלין.
ושנינן היבא דליבא אוכלין
מרבא נאכלין. אבל היבא
דאית ליה לרבות אוכלין
כגון הנשים לא שבק
אוכלין ומרבה נאכלין.
ורבנן דלית להו לאו
בעירובין. משום דלא
דרשו כל, אם כן נשים
שחייבות בכרת מנה להו.
ושנינן כל לא דרשו. כי
כל ריש, ובכרת חייב
כי כל אוכל מחמעת
ונברחה. ואקשינן לר'
אליעזר נימא כל לרבות

סלקא דעתך אמינא כל שישנו בקום אכול מצוה. תימה לר"י
הכי סלקא דעתך למידרש הכי לדרנה לסיפא יש לדרוש
לחומרמא מקשינן ואור"י דס"ד דאורחיה דקרא לסיפא מפרש לרישיה
משום הכי אמר דנאכלת מנה מלי דכתיבא בסוף ועוד יש לומר
דהכא יש לדרוש יותר הימך לנשים
משום ג"כ דנ"ו מנה הסכות והו
מיפטרי מנה כמו מסוכה דפטור להו
דהיא כפ' היסן (סוכה טז). מהלכה
למשה מסוי יש מקשים למה נשים אין
שעתו ישנו נגדלים כדרשין בערין
(דף ג:) גבי הכניס ולפירוש ר"י דפי'
דמסיפא לרישא סנהא לדרוש קשה
להפך שלא יהו נשים חייבות ככלאים
וכי תימא הי"ג והא כפ"ק דביבא דף
(ד) משמע דכלאים לא מוו למידי':
איין יי א"א ב"ו טקצתו מנין. כפרק
כל הנמנות בלות מנה (מנחות
מ) מפרש אבי אין לי אלא כולו דהיינו
מית מקלחו חזי זית מניין ורבה אמר
התם דה"ק אין לי אלא קומץ כולו
מקלח קומץ מניין ומסיק התם דליכא
גימיהו דלחי סבר דש קומץ נפחות
מנ' זימס דהיינו מית לכך מפרש
כולו מית וסבר נמי דש הקטרה
נפחות מוית ואע"ג דכפ' כינז לולין
(לקמן עט.) א"ר יהושע כל הזמנים
שנתורה שנתמיר מנה מית כשר
וקימת חלב זורק את הדם משמע דאין
הקטרה נפחות מחיית הכא היינו
טעמא משום דסבר דיש קומץ נפחות
מנ' זימס א"כ כשריבה הכמוז חזי
קומץ ע"כ ריבה חזי זית ורבה סבר
אין קומץ נפחות מנ' זימס ואין
הקטרה נפחות מוית:

מאן שמעת

מאן שמעת א"ה דר"ש ב"ר
אליעזר. אף על גב דר"ע
נמי דריש כל כפ' התערובות (זמנים
פג.) גבי כל תטאת ט"ל קשה דאפילו
יהא כר"ע מ"מ לא משתמיט תנא
למימר (שיסבור) שיהא תערובת חמץ
בכרת ועוד נראה לר"י דאפילו לרבנן
דלא דרשי הכא כל דרשי בעלמא כריש
מרובה (גי' סג.) דאמר כל כרובא הוא
וכפ' שני דסוכה (דף כח.) גבי כל
האורח ודוקא הכא לא דרשי כדכר
שאין כפרה לרבות כגון עירובו וכגון
נשים משום היקשא וכגון מקלח דכל
דריש כל אפילו לדרש שאין כפרה לרבות כגון עירובו וכגון נשים
דריש כל אפילו לדרש שאין כפרה לרבות כגון עירובו וכגון נשים
דריש כל אפילו לדרש שאין כפרה לרבות כגון עירובו וכגון נשים

חזין מאיסורי

חזין מאיסורי נזיר. אע"ג דתטאת נמי קאמר לקמן לרבי יוחנן
הימר מנטרף לאיסור הכא לא חשיב תטאת דנקדשים
לא קמיירי:
כמאן כר"א דר"ש ב"ר גראה לר"י דזעירי משמע ליה דשאר
הימר מנטרף לאיסור מדקתני עירובו מניין ת"ל כי כל ומדכרי עירובו א"כ הימר מנטרף לאיסור והיינו כדכרש דלדידיה
ה"פ מקלחו מניין היינו זית שלם אבל לגבי דמפרש מקלחו מניין חזי זית לא שייך הימר מנטרף לאיסור דלמשהו לאיסור לחודיה מיחייב
והא דמרנה עירובו היינו כשמתערב לגמרי ולא אמר שיתערב לאיסור אגב ההיתר והא דקאמר כמאן כר"א דר"ש כל משום דלרבנן
אף על גב דדרשי כי כל לא מוקמא ליה לרבות עירובו אלא לרבות מקלחו ורש"י פירש דזעירי משמע ליה מקלח היינו חזי זית קומץ דשאר
וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד נזיר וק"ל לפירושו טובא חזא דלא הו זעירי לא ככאזי ולא כרבה ועוד מלי קאמר כמאן
כר"א הא כדכרנן נמי אחיח דהא כי כל דרשי ומוקמינן ליה אמקלחו דהיינו הימר מנטרף לאיסור לפ"ה ועוד כחמץ מנ"ל תערובת
כיון דלרין קרא להימר מנטרף לאיסור ועוד דלפ"ה ז"ל מקלחו מניין פ"י חזי זית איסור וחזי זית הימר שאינם מעורבין יחד דאי לאו
הכי היינו עירובו ולקמן גבי תטאת משמע דאין הימר מנטרף לאיסור אם לא שיתערב לאיסור וההימר יחד דהא אמר עד שיבלע כדכרש:

אפילו

אפילו
מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו:

מלוח עשה שהומן גרמא. נפקא לן כפ"ק דקדושין (דף כט.) דנשים
פטורות: קמ"ל. הו לא דמחזירות על המזן וכיון דמחזירות על לוח
דחמץ חייבות בעשה דלחית מנה לילה הראשון ואע"ג דזמן גרמא
כר' אליעזר הואיל וישנן בכל האכל חמץ דנפקא לן מכל אוכל חמץ
ישנן בקום אכול מנה: קאי באוכלין.
כל דגבי כרת באוכלי חמץ כתיב אכל
כל דלחיה דנאכל כתיבו כל מחמעת:
קאי באוכלין מרבה נאכלין. בתמיה:
אשר יקריב. משמע קדשים ושיחיו
תמימים: **הסם דליכא לרבויו אוכלין**.
דהא נשים מדרכ יהודה נפקי (ה) הסוה
הכמוז אשה לאיש לכל ועושין
שנמורה: **הכא דליכא לרבויו אוכלין**.
דנשים נאיסור חמץ דלא נפקי לן
מדרכ יהודה כדאמרן לעיל לא שניק
אוכלין ומרבה נאכלין: ופריקנן ורבנן.
דפליגי אדר"א דעירובו דחמץ כיון
דלית להו לאו עירובו פשיטא כל
דכתיב גבי אהרהה דכל מחמעת לא
דרשי והשחא על כרחך כל דגבי כרת
לרבויו נשים נמי לא דרשי וחלל נשים
מנא להו: כל. דגבי אהרהה דלא כתיב
כי בהיה לא דרשין לרבויו נאכלין
דעירובו אכל גבי כרת דאוכלין כתיב
כי כל אוכל דרשין ליה: ומקשינן
ור"א אימא כל. דכרת לרבויו נשים
כי כל דכרת לרבויו עירובו נמי לכרת
דכיון דליכא מו אוכלין לרבויו מרבין
גיה נאכלין כדאמרן גבי חלב ואימא
על עירובו ככרת: אין לי אלא כולו.
זומן שכל הקטור מן השאור: **מקלחו**.
חזי זית שאינו הקטור שלם דאין
הקטרה נפחות מחיית: **עירובו מניין**.
(ב) כשאינו צעין אלא מעורב ונבלל עם
מנחה הונגת של מנחת דלחית שפתת
דאינן צעין: **אין הימר מנטרף**
שאור לרבות עירובו. מאן
שמעת ליה דר"ש כל
ר' אליעזר ודרש כי כל
לרבות עירובו. ויכלתה
בקישא. אמר ר' אבהו א"ר
יוחנן אין הימר מנטרף
לאיסור. חזן מאיסורי נזיר.
שהרי אילו אמרה תורה
משרת עובדים הייתי למד
שמשרת עובדים בלבד הוא
איסור. למה כתב כל לאיסור
עירובו. וזעירי אמר אף
שאור בכל חקטירו הימר
מנטרף לאיסור. ואם יש
מקצת שאור ומצח משלים
לכזית חייב. כמאן כר'
אליעזר דמרבה עירובין
ככל. ומקשינן אם כן
הוא כי זעירי אליבא דר'
אליעזר קאמר. אמאי אמר
שאור ותו לא. אפילו בוחח
מצטרף לאיסור. וזהו ליה
לזעירי למיטעניהו לכלהו.

סלקא דעתך אמינא הואיל וכתבי ילא תאכל
עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות חמץ
שישנו בקום אכול מצוה ישנו בכל תאכל חמץ
והני נשי הואיל וליתנהו בקום אכול מצוה
דהויא ליה מצות עשה שהומן גרמא (היא)
אימא בכל תאכל חמץ נמי ליתנהו קמ"ל
והשתא דאתרבו להו בכל תאכל חמץ איחריבי
נמי לאכילת מצוה כרבי (ה) אליעזר) דאמר ר"א:
"נשים חייבות באכילת מצוה דבר תורה שנא'
לא תאכל עליו חמץ וגו' כל שישנו בכל תאכל
חמץ ישנו באכילת מצוה והני נשי נמי הואיל
וישנו בכל תאכל חמץ ישנו בקום אכול מצוה
ומאי חיות דהאי כל לרבויו נשים ומפקת
עירובו אימא לרבויו עירובו מסתברא קאי
באוכלין מרבה אוכלין קאי באוכלין מרבה
נאכלין מתקוף לה רב נתן אבוה דרב הונא
(בריה דרב נתן) וכל היבא דקאי באוכלין
לא מרבה נאכלין והא תניא יבי כל אוכל חלב
מן הבהמה אשר יקריב אין לי אלא חלב
תמיזין שראוי ליקרב חלב בעלי מומין מנין
ת"ל מן הבהמה חלב חולין מניין ת"ל כי כל
והא היבא דקאי באוכלין וקא מרבה נאכלין
התם דליבא אוכלין מרבה נאכלין הכא דאיבא
אוכלין לא שביק להו לאוכלין ומרבה נאכלין
ורבנן דלית להו עירובו כל לא דרשי אלא
נשים מנא להו כל לא דרשי כי כל דרשי ור"א
אימא כל לרבות את הנשים כי כל לרבות
את עירובו וכי תימא כי כל ר"א לא דריש
והתניא י' שאור כל תקטירו אין לי אלא כולו
מקצתו מניין ת"ל יכל עירובו מניין ת"ל כי
כל מאן שמעת ליה דר"ש כל רבי אליעזר
וקא דריש כי כל קשיא י' א"ר אבהו אמר
רבי יוחנן יכל איסורין שבתורה אין היתר
מצטרף לאיסור חזן מאיסורי נזיר שהרי
אמרה תורה ימשרת וזעירי אמר אף שאור
בל תקטירו כמאן כר"א דר"ש כל אי הכי
לענין

מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו:

מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו:

מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו:

מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו:

מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו:

מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו:

מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו:

מלוח עשה שהומן גרמא. נפקא לן כפ"ק דקדושין (דף כט.) דנשים
פטורות: קמ"ל. הו לא דמחזירות על המזן וכיון דמחזירות על לוח
דחמץ חייבות בעשה דלחית מנה לילה הראשון ואע"ג דזמן גרמא
כר' אליעזר הואיל וישנן בכל האכל חמץ דנפקא לן מכל אוכל חמץ
ישנן בקום אכול מנה: קאי באוכלין.
כל דגבי כרת באוכלי חמץ כתיב אכל
כל דלחיה דנאכל כתיבו כל מחמעת:
קאי באוכלין מרבה נאכלין. בתמיה:
אשר יקריב. משמע קדשים ושיחיו
תמימים: **הסם דליכא לרבויו אוכלין**.
דהא נשים מדרכ יהודה נפקי (ה) הסוה
הכמוז אשה לאיש לכל ועושין
שנמורה: **הכא דליכא לרבויו אוכלין**.
דנשים נאיסור חמץ דלא נפקי לן
מדרכ יהודה כדאמרן לעיל לא שניק
אוכלין ומרבה נאכלין: ופריקנן ורבנן.
דפליגי אדר"א דעירובו דחמץ כיון
דלית להו לאו עירובו פשיטא כל
דכתיב גבי אהרהה דכל מחמעת לא
דרשי והשחא על כרחך כל דגבי כרת
לרבויו נשים נמי לא דרשי וחלל נשים
מנא להו: כל. דגבי אהרהה דלא כתיב
כי בהיה לא דרשין לרבויו נאכלין
דעירובו אכל גבי כרת דאוכלין כתיב
כי כל אוכל דרשין ליה: ומקשינן
ור"א אימא כל. דכרת לרבויו נשים
כי כל דכרת לרבויו עירובו נמי לכרת
דכיון דליכא מו אוכלין לרבויו מרבין
גיה נאכלין כדאמרן גבי חלב ואימא
על עירובו ככרת: אין לי אלא כולו.
זומן שכל הקטור מן השאור: **מקלחו**.
חזי זית שאינו הקטור שלם דאין
הקטרה נפחות מחיית: **עירובו מניין**.
(ב) כשאינו צעין אלא מעורב ונבלל עם
מנחה הונגת של מנחת דלחית שפתת
דאינן צעין: **אין הימר מנטרף**
שאור לרבות עירובו. מאן
שמעת ליה דר"ש כל
ר' אליעזר ודרש כי כל
לרבות עירובו. ויכלתה
בקישא. אמר ר' אבהו א"ר
יוחנן אין הימר מנטרף
לאיסור. חזן מאיסורי נזיר.
שהרי אילו אמרה תורה
משרת עובדים הייתי למד
שמשרת עובדים בלבד הוא
איסור. למה כתב כל לאיסור
עירובו. וזעירי אמר אף
שאור בכל חקטירו הימר
מנטרף לאיסור. ואם יש
מקצת שאור ומצח משלים
לכזית חייב. כמאן כר'
אליעזר דמרבה עירובין
ככל. ומקשינן אם כן
הוא כי זעירי אליבא דר'
אליעזר קאמר. אמאי אמר
שאור ותו לא. אפילו בוחח
מצטרף לאיסור. וזהו ליה
לזעירי למיטעניהו לכלהו.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חמץ ומי
נפקי דהשוואה: (ב) ד"ה
עירובו ומי דאינו צעין:

מוסף רש"י

עירובו מניין. שיערב
עם מנה דלא מיכר
(מנחות טז.) שהרי
אמרה תורה משרת.
לכנות שאפילו לא הו
לאיסור מר כשעירי, והימר
משלחו למת שהוא חייב
(נזיר דף.)

רבינו חננאל

ואמרינן מאי חזית דהאי
כל דברת מרביה לנשים
כרתה ומפסע עירובין
כרתה. אימא לרבות
עירובין כרתה. ואמרינן
מסתברא קאי באוכלין
מרבא אוכלין. לטורח חב
כל אוכל לרבות כל
אדם האוכל ואפילו נשים,
וכתיב כל מחמעת לרבות
כל המחמץ ואפילו ע"י
תערובת בלאו, אבל לית
לית אורחא דקרא בקרא
באוכלין למשקב אוכלין
אפילו נאכלין. ואמרינן
איני רבלי היבא דקאי
באוכלין לא מרבה נאכלין.
ההיא כי כל אוכל חלב
מרבא אשה יקריבו
מנו קרבן לה. אין לי
אלא חלב המימים הראוי
ליקרב. חלב בעלי מומין
מנין. ת"ל מן הבהמה.
כל, והא הבא כי כל
אוכל חלב כרוב. דמשמע
אוכלין קאי באוכלין וקא
מרבא חולין הנאכלין.
ושנינן היבא דליבא אוכלין
מרבא נאכלין. אבל היבא
דאית ליה לרבות אוכלין
כגון הנשים לא שבק
אוכלין ומרבה נאכלין.
ורבנן דלית להו לאו
בעירובין. משום דלא
דרשו כל, אם כן נשים
שחייבות בכרת מנה להו.
ושנינן כל לא דרשו. כי
כל ריש, ובכרת חייב
כי כל אוכל מחמעת
ונברחה. ואקשינן לר'
אליעזר נימא כל לרבות

אפילו

אפילו
מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו:

אפילו

אפילו
מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו:

מיעבא ליה לנדחתיא משרת ליתן טעם עמיקר ואם אחת נימא ליה
אנא טעמא דידי מוכל אלא ממשמעוהא דמשרת נפקא ליה וכל לא
דריש: אף שאור כל חקטירו. נמי הימר מנטרף לאיסור חזי זית קומץ
דשאר וחזי זית דמנה ואין מעורבין אלא כל אחד ניכר: כר"א דר"ש
כל. לעיל ומהתם נפקא ליה כדאמרן לעיל מקלחו מניין ת"ל כל
ודרש ליה הכי מקלחו מניין חזי זית שאור וחזי זית מנה עמו: